

IN MEMORIAM W. A. ZIJP

Op 28 november 1961 overleed te Naarden op 72-jarige leeftijd W. A. Zijp, oud-Hoofd van de Dienst der Bossen op Java en Madoera.

Met hem is weer een der markante figuren van de Dienst van het Boswezen in het voormalige Nederlands Oost-Indië heengegaan.

Als houtvester heeft hij zijn sporen verdiend bij het beheer der djatihoutvesterijen Mantingan en Padangan, waarna hij werd belast met de omvangrijke dienstkring Sumatra's Oostkust in de Buitengewesten. Na zijn bevordering tot Inspecteur, werd hem de leiding van het Djatibedrijf en later van de Dienst der Bossen op Java en Madoera toevertrouwd.

Begaafd met een scherp verstand en de eigenschappen van een bekwaam financier was hij een geboren bedrijfsleider.

Wij hebben hem leren waarderen als een trouw en geestig kameraad, wiens vaak zo-rake sarcastische opmerkingen ons nog lang in het geheugen zullen blijven.

Vele oud-collega's hebben hem aan het graf de laatste eer bewezen.

J. H. Becking.

REDACTIONEEL AFSCHIED VAN P. VAN ZON

Sedert onze gewaardeerde geregelde medewerker Snepvangers ons in 1945 ontviel, heeft P. van Zon ons alle volgende jaren bijgestaan met het schrijven van ontelbare beoordelingen van geschriften en, aan de hand van verslagen, weergegeven van werkzaamheden van belangrijke instellingen in Nederland en de Overzeesche Gebiedsdelen. Hij deed dit evenals zijn voorganger met grote nauwkeurigheid en eventueel met een aangenaam klinkende kritiek, die slechts een opbouwende uitwerking kan hebben. Uit alles sprak wel die grote liefde van hem voor het bos, waar ook ter wereld, die wij reeds eerder van hem gewaar werden. Zo schreef hij reeds in 1943 bij een beoordeling van de „Boomenspiegel voor den Wandelaar”, dat de schrijver er op wijst „dat het bosch als zodanig reeds de moeite waard is om bewaard te worden en hij slaat de spijker op den kop, wanneer hij uitroept: „Wat zijn we toch eigenlijk stakkers, dat vele zogenaamde onnutte dingen uit den weg geruimd worden, omdat ze geen geld in het laadje brengen en wat is het droevig met ons gesteld, dat het bestaansrecht van zoiets prachtigs als een mooi bos verdedigd moet worden met argumenten van nut en voordeel. Laten we trachten het bos buiten deze miserabele centen sfeer te houden”. En hij voegde er zelf nog aan toe: „Ook onlangs nog bij het geschrijf in ons tijdschrift over de boswallen viel het me op, dat men het meer had over het nut en het nadeel ervan, dan over het bijzonder mooie der houtwallen en het karakteristieke element in het oude landschap”.

Van Zon heeft gezien zijn leeftijd — hij was nogal eens ziek — thans bedankt voor de verdere medewerking, een bedanken dat we respecteren, maar dat ons toch wel even met ernst en dankbaarheid stil doet staan bij iets waardevols dat ons nu ontvalt en dat we zeer zullen missen. Wij wensen, met het afsluiten van deze jaargang, onze trouwe medewerker een goede levensavond toe en hopen dat hij als stille waarnemer nog lange tijd belangstellend de bosbouw zal mogen blijven volgen.